

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Radovana Havelce a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a JUDr. Tomáše Rychlého v právní věci žalobkyně: **K. L.**, zastoupená Mgr. Michalem Poupětem, advokátem se sídlem Praha 1, Konviktská 24, proti žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Praha 3, Olšanská 2176/2, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 26. 11. 2018, č. j. 18 A 29/2018-29,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žalobkyně **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Žalované **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

[1] Rozhodnutím ze dne 27. 8. 2018 č. j. CPR-9131-2/ČJ-2018-930310-V243, žalovaná zamítla odvolání žalobkyně proti rozhodnutí Policie ČR, Krajského ředitelství policie Moravskoslezského kraje, odboru cizinecké policie (dále jen „správní orgán I. stupně"), ze dne 6. 2. 2018, č. j. KRPT-255758-57/ČJ-2017-070022, a toto rozhodnutí potvrdila. Posledně jmenovaným rozhodnutím bylo žalobkyni podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů uloženo správní vyhoštění a stanovena doba, po kterou jí nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie na dobu jednoho roku. Žalovaná dále rozhodnutím ze dne 28. 8. 2018 č. j. CPR-9131-3/ČJ-2018-930310-

V243, zamítla odvolání žalobkyně a potvrdila rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 6. 2. 2018, č. j. KRPT-255758-58/ČJ-2017-070022, kterým byla žalobkyni uložena povinnost nahradit náklady řízení spojené s řízením o správním vyhoštění paušální částkou 1 000 Kč.

[2] Proti oběma shora uvedeným rozhodnutím žalované brojila žalobkyně žalobou u Krajského soudu v Ostravě; ten ji rozsudkem ze dne 26. 11. 2018, č. j. 18 A 29/2018-29, zamítl.

[3] Krajský soud vycházel z následujícího skutkového stavu. Dne 16. 11. 2017 byla v Opavě provedena policejní kontrola zaměřená na odhalování nelegální migrace a nelegálního zaměstnávání osob z třetích zemí, při níž bylo v prostorách společnosti FILSON, s. r. o., kontrolováno 13 cizinců. Jedním z nich byla žalobkyně, která se policejní kontrole prokázala cestovním pasem s vylepeným polským národním vízem s dobou platnosti od 6. 2. 2017 do 19. 1. 2018 a délkou pobytu 348 dnů. Následně bylo zjištěno, že žalobkyně na území ČR pracuje bez příslušného povolení k zaměstnání.

[4] Do protokolu o výslechu ze dne 16. 11. 2017 žalobkyně uvedla, že do České republiky přicestovala 10. 9. 2017 přímo z Ukrajiny. Prostřednictvím agentury, kterou si vyhledala na internetu, se spojila s G. I., který jí zajistil pracovní místo v Opavě. Žádné pracovní povolení nemá, legalizaci práce ji přislíbil G. I., který jí za to z výplaty strhl 4 000 Kč. Dostávala od něj zálohy 1 000 Kč; poskytl jí také pracovní oděv a obuv, což jí strhl z výplaty. Denně pracovala 16 hodin a měla 2 půlhodinové přestávky; občas pracovala v sobotu, ale jen 8 hodin, v neděli nepracovala. Práci jí přiděloval a kontroloval mistr na směně. Od G. I. obdržela výplatu jen za měsíc září s příslibem, že výplatu za měsíc říjen dostane až v prosinci a výplatu za měsíce listopad a prosinec obdrží, až pojede domů. Na otázku, kdo je její zaměstnavatel na území ČR, odpověděla, že G. I., neboť jim dává práci a výplatu.

[5] Z obsahu správního spisu vyplynulo, že žalobkyně byla při výkonu práce v ČR zaměstnankyní společnosti (respektive ROCHBUD Sp. z o. o.). Společnost Pracmax Sp. z o. o. uzavřela smlouvu se společností FORTUNA KAPITAL INVEST, s. r. o. o poskytování příhraničních služeb. Stejnou smlouvu uzavřely též společnosti ROCHBUD Sp. z o. o. a Vidininvest Trade, s. r. o. Předmětem smluv je provádění dokončovacích stavebních prací, balících a úklidových prací na území ČR na základě objednávky odběratele - společnosti FORTUNA KAPITAL INVEST s. r. o., respektive Vidininvest Trade, s. r. o. - s tím, že dodavatel je oprávněn zajistit plnění této smlouvy prostřednictvím svých zaměstnanců vyslaných do ČR. Součástí správního spisu je také rámcová smlouva o dílo ze dne 1. 6. 2017 uzavřená mezi společností FILSON s. r. o., jako objednatelem, a společností Vidininvest Trade s. r. o., jako zhotovitelem. Předmětem smlouvy je dílo, spočívající v balících pracích, manipulačních pracích a ostatních pracích balení prostřednictvím zaměstnanců zhotovitele nebo jeho subdodavatelů v objektech objednatele. Smlouva obdobného obsahu byla uzavřena též dne 2. 10. 2017 mezi společnostmi FILSON s. r. o. (jako objednatelem) a FORTUNA KAPITAL INVEST s. r. o.

[6] Krajský soud se neztotožnil s názorem žalobkyně, že na její případ dopadá § 98 písm. k) zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti (dále jen „zákon o zaměstnanosti“)

a směrnice Evropského parlamentu a Rady 96/71/ES o vysílání pracovníků v rámci poskytování služeb (dále jen „směrnice o vysílání pracovníků“). Uvedl, že podle § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti je zahraniční subjekt oprávněn vyslat svého zaměstnance do České republiky v rámci nadnárodního poskytování služeb, předpokladem aplikace tohoto ustanovení však je, že tato služba bude pracovníkem poskytována ve prospěch českého subjektu. K zaměstnání cizince pak není vyžadováno povolení k zaměstnání, zaměstnanecká karta nebo modrá karta, která je potřebná k výkonu zaměstnání podle § 178 odst. 1 zákona o zaměstnanosti. Společnosti Pracmax Sp. z o. o., respektive ROCHBUD Sp. z o. o., které žalobkyni zaměstnávaly, jsou však polskými agenturami práce, o čemž svědčí údaje z polského obchodního rejstříku i zmiňované smlouvy o poskytování příhraničních služeb. Tuto skutečnost ostatně sama žalobkyně nijak nerozporovala ani v odvolacím řízení. Ve smlouvách mezi těmito společnostmi nebylo dohodnuto provedení díla na konkrétním místě a samotným předmětem „*poskytování služeb*“ fakticky bylo vyslání žalobkyně do ČR jako pracovní síly. Předmětem tvrzeného poskytování služeb tedy bylo agenturní zprostředkování práce, což nelze považovat za službu (mimo jiné i ve smyslu směrnice Evropského parlamentu a Rady 2006/123/ES o službách na vnitřním trhu). Nejednalo se ani o službu ve smyslu směrnice o vysílání pracovníků. Citované unijní předpisy neupravují situaci žalobkyně, jak byla prokázána ve správním řízení – tedy vyslání žalobkyně polským zaměstnavatelem do jiného členského státu Evropské unie nikoli za účelem poskytnutí služby, ale k výkonu práce jako pracovní síly. Zákonem předpokládané podmínky pro vyhoštění stěžovatelky byly tedy naplněny.

[7] Proti tomuto rozsudku podává žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) kasační stížnost, kterou opírá o důvody podle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“).

[8] Stěžovatelka v podstatné části kasační stížnosti pouze opakuje svou žalobní argumentaci. Namítá, že na území ČR nevykonávala práci neoprávněně, jelikož byla do ČR vyslána v rámci poskytování služeb zaměstnavatelem usazeným v jiném členském státě Evropské unie. Jednalo se o příhraniční poskytování služeb, které je v souladu se směrnicí o vysílání pracovníků.

[9] Dále namítá, že správní orgány neakceptovaly důkazní návrhy k prokázání jejího tvrzení o aplikovatelnosti § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti. Dodává, že v obchodních vztazích nelze vyloučit situaci, kdy je z důvodu menší vytíženosti zaměstnanec přijat do zaměstnání a ihned poté je vyslán k práci v jiném členském státě. Správním orgánům a krajskému soudu pak vytýká, že vystavěly své závěry na jejích výpovědích do protokolu. Vzhledem k tomu, že stěžovatelka není znalá smluvních a obchodních vztahů, nebyla ani schopna správně posoudit všechny relevantní otázky; tato skutečnost však mohla být zhojena provedením navrhovaných důkazů.

[10] Žalovaná se ke kasační stížnosti nevyjádřila, odkázala toliko na správní spis.

[11] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu podané kasační stížnosti (§ 109 odst. 3 věta před středníkem s. ř. s.) a z důvodů v ní

uvedených (§ 109 odst. 4, věta před středníkem s. ř. s.). Ve věci přitom rozhodl bez nařízení jednání za podmínek vyplývajících z § 109 odst. 2 věty první s. ř. s.

[12] Kasační stížnost není důvodná.

[13] S ohledem na způsob, jakým je v dané věci formulována kasační argumentace stěžovatelky, je nutno nejprve připomenout, že řízení ve správním soudnictví je ovládáno dispoziční zásadou, což platí i o řízení o kasační stížnosti. S výjimkami uvedenými v § 109 odst. 4, větě za středníkem s. ř. s., je tak Nejvyšší správní soud vázán důvody tvrzené nezákonnosti, uvedenými v kasační stížnosti (§ 109 odst. 4, věta před středníkem s. ř. s.), a proto preciznost ve formulaci obsahu stížnostních bodů a jejich odůvodnění v kasační stížnosti do značné míry předurčuje obsah rozhodnutí kasačního soudu (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2011, č. j. 1 As 67/2011-108, nebo ze dne 23. 6. 2005, č. j. 7 Afs 104/2004-54; rozhodnutí tohoto soudu jsou dostupná z www.nssoud.cz). Rozsudek krajského soudu je tak přezkoumáván v intencích žalobních námitek, se zřetelem k důvodům obsaženým v § 103 odst. 1 s. ř. s. Je také nutno zdůraznit, že kasační stížnost je opravným prostředkem proti pravomocnému rozhodnutí krajského soudu (§ 102 s. ř. s.) a důvody, které v ní lze s úspěchem uplatnit, se tedy musí upínat právě k tomuto rozhodnutí (viz usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 6. 2003, sp. zn. 6 Ads 3/2003). Jinými slovy, „[u]*vedení konkrétních stížních námitek* [...] *nelze nahradit zopakováním námitek uplatněných v odvolání nebo v žalobě, neboť odvolací a žalobní námitky směřovaly proti jiným rozhodnutím, než je rozhodnutí přezkoumávané Nejvyšším správním soudem*.“ (rozsudek tohoto soudu ze dne 26. 10. 2007, č. j. 8 Afs 106/2006-58).

[14] V posuzované věci stěžovatelka v první části kasační stížnosti pouze doslovně opakuje část své žaloby, v níž namítala, že práci nevykonávala nelegálně, neboť byla do České republiky vyslána v rámci poskytování služeb v souladu se zákonem o zaměstnanosti a unijními předpisy. Obecně vzato, stěžovatelům nic nebrání zopakovat žalobní argumentaci v případech, kdy ji krajský soud dostatečně nevypořádal, směřuje li taková argumentace k existenci kasačního důvodu ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. (tedy nepřezkoumatelnosti soudního rozhodnutí či jiné vadě řízení před krajským soudem). Tímto směrem nicméně kasační stížnost vedena není a Nejvyšší správní soud shledává vypořádání identické žalobní námitky (vyslání do jiného členského státu v rámci příhraničního poskytování služeb) ze strany krajského soudu za přezkoumatelné (případnou nepřezkoumatelnost soudního rozhodnutí by ostatně musel zohlednit *ex officio* – viz ustanovení § 109 odst. 4 věta za středníkem s. ř. s.). Nejsou-li však stěžovatelé spokojeni se skutkovým či právním posouzením věci, musí být z obsahu kasační stížnosti zřejmé, které závěry krajského soudu pokládají za nedostatečné, respektive nesprávné, a z jakého důvodu. Neobsahuje-li kasační stížnost takovou argumentaci (což je i případ stěžovatelky), je nutno na ni nahlížet jako na nepřípustnou, neboť se míjí s kasačními důvody uvedenými v § 103 s. ř. s. (viz § 104 odst. 4 s. ř. s.).

[15] Jediné tvrzení, které lze považovat za přípustnou kasační námitku, je ta část kasační argumentace (respektive jediná věta), ve které stěžovatelka krajskému soudu vytýká, že stavěl své závěry na výpovědích stěžovatelky, která však není znalá smluvních a obchodních vztahů, a proto nebyla schopna správně posoudit všechny relevantní otázky.

[16] V této souvislosti Nejvyšší správní soud připomíná, že skutkově i právně obdobnými případy se již ve své judikatuře opakovaně zabýval, a to například v rozsudcích ze dne 22. 1. 2019, č. j. 4 Azs 377/2018-23, ze dne 11. 4. 2019, č. j. 3 Azs 183/2018-23, či ze dne 23. 7. 2019, č. j. 2 Azs 424/2018-18 a ze dne 24. 2. 2020, č. j. 3 Azs 268/2019-28). V těchto rozhodnutích, stejně jako v nyní projednávané věci, posuzoval kasační soud případy ukrajinských státních příslušníků – zastoupených stejným právním zástupcem – kteří byli v prostorách téže společnosti kontrolováni policejními orgány, a kterým bylo rovněž uloženo správní vyhoštění za vykonávání práce na území ČR bez příslušného povolení. Nejvyšší správní soud zde dospěl k závěru, že neznalost smluvních a obchodních vztahů není překážkou k tomu, aby cizinec pravdivě popsal okolnosti podstatné pro posouzení daného případu. Pro zodpovězení otázek, jakým způsobem se dostal k zaměstnání v ČR, kdo je jeho zaměstnavatel, kdy práci vykonával, za jakou mzdu, kdo mu práci zadával a kontroloval ji, totiž není podstatná znalost smluvních či obchodních vztahů. Krajskému soudu proto nelze vytýkat, že při posuzování otázky, zda cizinec vykonával pracovní činnost v ČR nelegálně, vycházel mimo jiné z protokolu o jeho výslechu. Totožná situace nastala i v nyní projednávaném případě stěžovatelky, a proto na něj lze výše uvedené judikaturní závěry bez dalšího vztáhnout.

[17] Námitku týkající se možné nižší vytíženosti jejího zaměstnavatele, odůvodňující vyslání zaměstnance na práci jinam, vznesla stěžovatelka poprvé až v kasační stížnosti, ačkoli jí nic nebránilo uplatnit ji v řízení před krajským soudem. Tato námitka je proto nepřípustná (§ 104 odst. 4 s. ř. s.).

[18] K námitce neprovedení důkazů navrhovaných stěžovatelkou ve správním řízení, Nejvyšší správní soud uvádí, že stěžovatelka ani v žalobě ani v kasační stížnosti nijak konkrétně nespecifikovala, jaké konkrétní důkazní prostředky k prokázání tvrzeného skutkového stavu měly být správními orgány provedeny. Námitku proto shledal nedůvodnou.

[19] Ze shora uvedených důvodů tedy Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná. Za podmínek vyplývajících z ustanovení § 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s. ji proto rozsudkem zamítl.

[20] O nákladech řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s. Vzhledem k tomu, že stěžovatelka byla v řízení o kasační stížnosti procesně neúspěšná, právo na náhradu nákladů řízení jí nenáleží. Pokud jde o procesně úspěšného účastníka – žalovanou, v jejím případě nebylo prokázáno, že by jí v souvislosti s tímto řízením vznikly náklady, které by překročily rámec běžné úřední činnosti. Nejvyšší správní soud proto rozhodl tak, že se jí náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 5. března 2020

Mgr. Radovan Havelec
předseda senát